

Lezen Marcus 16:9-20

Lieve gemeente,

Hoop, daar heeft elk mens behoefte aan. Toen op vrijdag 24 februari het vreselijke nieuws bekend werd dat prins Friso hersendood was, kwam dat fors aan. Dat voelden ze aan het de talkshow DWDD door de uitzending van die middag af te sluiten met een aantal luisterliedjes onder de benaming: 'nummers van hoop en troost'. Ruimte om je bezinnen en te beseffen dat de prins een man is, een vader, en een moeder heeft.

HOOP en TROOST. Daar is het Evangelie vol van. En wie het Evangelie aanvaart, ontvangt hoop en troost. Dat zien we vandaag.

Het evangelie naar Marcus eindigt even compact als het begon. Aan het begin van het Evangelie van Gods Zoon werden 13 verzen gewijd; aan het vervolg in opstanding en verdere verbreiding van het Evangelie slechts 12 verzen.

Het is een vraag of de verzen 6 t/m 20 tot het oorspronkelijke Evangelie van Marcus behoren. Hier zijn we niet helemaal zeker van. In heel wat handschriften, overgeschreven van het eerste exemplaar dat Marcus schreef, staan deze verzen in zijn geheel; in een aantal ook niet. In de NBV lezen we als voetnoot: 'In andere handschriften ontbreken deze verzen. Weer andere handschriften hebben na vers 8 een voor vers 9 nog een andere tekst.' Je ziet in de NBG 1951 het stuk tekst tussen vierkante haken staan, zogenaamde twijfelhaken. Qua stijl is met name vers 10, wat gaat over volgelingen die *en masse* treurden en rouwden, wat markant. Ook ontbreken hier de Marcus-woordjes 'terstond', 'meteen'.

Een paar opmerkingen hierover:

- deze passage behoort vanaf de eerste, ons bekende Marcus-rol, tot de tekst van het boek.
- ten aanzien van de meeste verzen past het helemaal bij de inhoud. Marcus begon zijn boek met 'begin van het Evangelie van Gods Zoon' en met dit goede Nieuws eindigt het in hoofdstuk 16 vers 15.
- vooral valt er in dit stuk nadruk op de verkondiging van dit Evangelie in de hele wereld, wat is aangekondigd op verschillende plaatsen in Marcus (13:10 en 14:9), en wat hier zijn krachtige formules krijgt.

Er is één opmerkelijk punt: Marcus begon in 16:1 met het vertellen van het Opstandingsverhaal en in vers 9 komt dat opnieuw ter sprake 'toen hij vroeg op de eerste dag van de week uit de dood was opgestaan ...'. Er is echter verschil met het eerste stuk van hoofdstuk 16. Dit is vanuit het perspectief van de vrouwen en wat zij meemaakten op de onvergetelijke dag van de opstanding en de enorm ingrijpende verschijning van de engel in het lege graf. Pas in vers 9 keert Marcus terug tot een vertelling vanuit de optiek van Jezus zelf. Veel redenen dus om vers 9 - 20 tot het boek te rekenen.

Nog een argument:

Als het boek stopt bij vers 8 is het onvoltooid. Dan zou het boek eindigen met: 'De vrouwen gingen naar buiten en vluchtten bij het graf vandaan, want ze waren bevangen door angst en schrik. Ze waren zo erg geschrokken dat ze tegen niemand iets zeiden.' Een beetje een anticlimax.

Een dergelijk einde zou niet kloppen met de bedoeling van het boek wat begint met 'Het begin van het evangelie van Jezus Christus, Zoon van God' en met de inhoud: dit is buitengewoon en waard om door te geven: Gods Zoon startte een nieuw Koninkrijk met de grondwet van de liefde, zonder grenzen en discriminatie met mensen die hersteld worden naar hun oorspronkelijke bedoeling. Denk eens goed bij jezelf na en geloof dit goede nieuws! Dat is een logische afsluiting.

Je proeft bij Marcus een passie om dit goede nieuws door te vertellen. Er zit vaart in zijn verhaal, zoals er vaart zat in de missie van Jezus. Marcus voelt zich verbonden met Jezus en vertelt het verhaal vanuit de optiek van Jezus, zijn HEER en MEESTER.

Marcus vertelt wat er gebeurde na de opstanding. En dat lijkt op een steen in de vijver die steeds grotere cirkels trekt:

- eerste verscheen Hij aan Maria uit Magdala: zij vertelde het goede nieuws verder, vers 10.
- daarna verscheen Hij aan twee volgelingen, die wij kennen als de Emmausgangers; en ook zij vertelden het verder, vers 13.
- daarna verscheen Hij aan de elf en zij krijgen de opdracht om het goede nieuws te vertellen.

En daarbij hoeven ze geen *special effects* uit te halen; onmogelijke dingen te laten gebeuren. Wat Jezus zegt is, vers 15: 'Trek heel de wereld rond en maak aan ieder schepsel het goede nieuws bekend. Wie gelooft en gedoopt is zal worden gered, maar wie niet gelooft zal worden veroordeeld.' Jezus zegt: vertel wat er is gebeurt en wees duidelijk. En: vertel wat het met je doet. Zo meteen meer daarover.

En zegt vers 20: 'nadat Jezus naar de hemel was gegaan, hielp Hij hen enorm en zette hun verkondiging kracht bij met de tekenen die ermee gepaard gingen.' Jezus doet het grote en zware werk; zijn volgelingen doen het vertelwerk in hun taal en wijze van doen.

Wat doet het Evangelie van de opstanding met je?

Ik las een verslag van een deelnemer aan een christelijke studentenvereniging in Hongarije. Hij ging luisteren naar een toespraak van een hoogleraar wiskunde om Oxford, Engeland, John Lennox. En hij vertelde hoe je je geloof kunt verbinden met je studie aan de hand van Genesis 1. De student bereidde zich voor op een lange en saaie discussie over schepping en evolutie, maar dat pakte anders uit. De hoogleraar zei: Het begin van Genesis is gevoelig omdat het onze identiteit bepaalt. Het vertelt waarom de wereld bestaat; waarom het begin goed is, dankzij God en waarom ook het einde God zal zijn, dankzij God. Er is een God die deze wereld en jou gewild heeft. Heel erg verhelderend.

In het NT wordt de Schepping en de Opstanding nauw met elkaar verbonden (b.v. Kolossenzen 1: 15-20). En in alle opstandingsverhalen blijkt hoezeer de Opstanding te maken heeft met wie we zijn. Het doet de betrokkenen erg veel.

Allereerst overheerst ongeloof en twijfel. Bij de vrouwen, bij de Emmaüsgangers, bij de elf. Jezus brengt dat ter sprake in vers 14: 'Jezus verweet hun hun ongeloof en halsstarrigheid, omdat ze geen geloof hadden geschonken aan degenen die hem hadden gezien nadat hij uit de dood was opgewekt.' Jezus vraagt: waarom geloofde je Maria niet? Hoe beleefde je de paasdag? Wat ging er in je om?

Daarna komt de ontmoeting met Jezus. Toen en ook nu. Hij is de Levende is. Hij laat zich kennen.

En dan komt het geloof. Dat is een totale veranderingen van denken. Het is je afvragen: wat er aan de hand is, daarover nadenken en stappen ondernemen.

In de preek over Marcus 1 hebben we het gehad over de leercirkel. Je komt op momenten in je leven waarop je jezelf tegenkomt; waarop je ruzie hebt met je partner; waarop je baalt van een collega; het lukt niet met je kinderen; vrienden stellen teleur. Je denkt: **het moet anders in mijn leven.**

In Marcus 1: 15 wordt dat omschreven met twee belangrijke werkwoorden: 'tot inkeer komen' of 'berouw hebben' en 'gelooven'. Berouw hebben. Bij de genoemde personen in Marcus 16 is dat het moment voor Maria dat Jezus haar naam noemt. Ze is op zoek naar

het lichaam van Jezus en dan is Jezus daar, maar ze ziet het niet; denkt dat het de tuinman is en zegt: als u het lichaam hebt weggenomen, zeg het mij dan, ik zorg voor de rest... Als Jezus haar naam noemt, komt ze tot zichzelf, herkent Jezus en wordt allemaal anders.

Bij de Emmaüsgangers is dat het moment dat Jezus het brood breekt en ze Hem herkennen en zeggen: 'Brandde ons hart niet toen hij onderweg met ons sprak en de Schriften voor ons ontsloot?'

Bij de elf is dat het moment dat de deuren op slot zaten en Jezus in hun midden kwam, een vis at en Thomas de gelegenheid gaf om de handen en zij van Jezus te betasten waar de wonden van het lijden te zien en te voelen waren.

En dan is Jezus niet alleen maar de Lieverd die altijd begrip heeft dat we onder de maat van geloof en vertrouwen leven. Vers 14: 'Jezus heeft een pittig gesprek met zijn leerlingen. En het belangrijkste punt is: hechtte je nu geloof aan wat de getuigen van de opstanding zeiden? Het woord 'halsstarrigheid' betekent letterlijk 'hardheid van hart'. Het gaat er bij ons niet in. We zijn niet ontvankelijk, stellen ons niet open. Daar kunnen veel redenen voor zijn, goede en minder goede, maar het blijft je eigen verantwoording of je gelooft hecht aan dit goede nieuws.

De opstanding is een gevoelig verhaal omdat het onze **identiteit** bepaalt. Het vertelt waarom we mensen met **hoop** zijn. De opstanding zegt ons: God laat ons niet aan ons lot over. Hij ontwikkelde een plan om ons te vernieuwen, zoals op dit moment de natuur zich vernieuwd en de bomen heerlijk groen worden. God voerde dit plan uit in Jezus en na de Opstanding laat Hij dit vertellen met kracht en met behulp van vele getuigen die zeggen: Jezus leeft!!

En dan gaat dit Evangelie steeds meer onze identiteit bepalen. We zitten tussen ongeloof en geloof, geloof en ongeloof. Dat is niet lineair; dat is elk dag weer anders.

Maar Jezus accepteert niet dat we het naast ons neer leggen. Daarvoor houdt Hij teveel van ons en weet beter dan wijzelf hoe wij het Evangelie nodig hebben om mensen met hoop te worden. Mensen met hoop in een wereld zonder hoop. En we mogen deze boodschap diep laten doordringen in onze persoonlijkheid, in onze gedachten.

Ik hoorde van een jongere die het verlangen heeft om dichter bij God te leven en die elke dag begint met te zeggen:

- Ik ben met Christus opgestaan
- Ik ben een kind van God
- Mijn zonden zijn vergeven; ik ben een nieuw mens.

- Ik heb de Geest van God ontvangen die mij leidt in alle
waarheid

- Christus woont in mij!

-

En zegt hij: zo stap ik elke dag met vreugde de wereld in.

Met andere woorden: laat de opstanding je identiteit bepalen.

Dat geeft hoop voor jezelf en als je in gesprek bent over wat je
drive is, voor anderen. Nummers van hoop en troost en dat als de
wereld doordraait en als dat niet meer het geval is.

Amen